

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: полк. СВИЛЕН Р.
АЛЕКСАНДРОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. П.В
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20236000600038 по описа за 2023
година

образувано по въззивна жалба от 20.06.2023 г. на подсъдимия ефр. П. И. Б. от
военно формирование № – К. чрез защитника си адв. З. от АК – Стара
Загора, въззивна жалба от 22.06.2023 г. на частната обвинителка Н. В. Х. чрез
повереника ѝ адв. Б. от САК срещу присъда № 5/07.06.2023 г. по нохд №
108/2021 г. по описа на Военен съд – Пловдив и с участието на прокурор
лейтенант Мария Дойчева от Военно-апелативна прокуратура.

С обжалваната присъда подсъдимият ефрейтор П. И. Б., е признат за
виновен в това, че на 17.10.2019 г. към 19:45 часа в гр.К., при управление на
моторно превозно средство - лек автомобил „Ф. п.“ с рег. № С.,
собственост на А. К. К., като се движил по бул. ”23-ти Пехотен шипченски
полк”, посока изток-запад до бл. ..., нарушил правилата за движение по
пътищата, визирани в закона за движение по пътищата (ЗДвП) и правилника
за приложение на ЗДвП (ППЗДвП), а именно:

Чл. 5. ал.1 от ЗДвП „Всеки участник в движението по пътищата:

т.1. с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за

движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“;

- Не контролирал непрекъснато управляваното от него пътно превозно средство лек автомобил „Ф. п.“ с рег.№ С., като не възприел своевременно опасността, пресичащ пешеходец и реакцията му не била адекватна, като нарушил:

Чл. 20. ал.1 от ЗДвП „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват”,

- Превишил допустимата за движение в населено място скорост от 50 км/ч., като се движил със скорост 61.74 км/ч, с което нарушил:

Чл.21, ал.1 от ЗДвП „При избиране скоростта на движение на водача на пътното превозно средство е забранено да превишава, в населено място 50 км/ч”.

- Не бил внимателен и предпазлив към пешеходеца ц.л. В. Х. В., като нарушил:

Чл.116 от ЗДвП „Водачът на пътно транспортно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун, и към престарелите хора.

- Не опазил здравето на пресичащия ц.л. В. Х. В., като нарушил:

Чл. 3. от ППЗДвП „Участниците в движението са длъжни:

т.2. „да пазят живота и здравето на хората” и в резултат, на което блъснал пешеходеца ц.л. В. Х. В., ЕГН ***** от гр. К. и по непредпазливост причинил смъртта му, настъпила на 19.05.2020 г., като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия, поради което и на основание чл. 343а, ал. 1, б „б“ във вр. чл. 343, ал. 1, б.”в”, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК и чл. 54 от НК и е осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода, като е оправдан по първоначалното му повдигнато обвинение - чл. 343, ал. 1, б.”в”, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така определеното наказание на подсъдимия ефрейтор П. И. Б. е отложено за срок от три години.

На основание чл. 343 г от НК и чл. 37 ал. 1, т. 7 от НК е лишен от правото да управлява МПС за срок от шест месеца.

Съдът се е разпоредил с вещественото доказателство по делото и по направените разноси.

В жалбата на подсъдимия ефр. П. И. Б. чрез защитника му адв. З. от АК – Стара Загора се сочи, че присъдата на първоинстанционния съд е неправилна, незаконосъобразна, постановена при неправилно приложение на материалния закон и едностранно тълкуване на събраните доказателства. Изтъква се, че пострадалият В. е бил в опасната зона за спиране на автомобила, управляван от подсъдимия, който не е имал техническа възможност да предотврати настъпване на удара. Твърди се, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между причинените травматични увреждания на пострадалия В. от ПТП и настъпилата му смърт шест месеца по-късно. Сочи се, че смъртта е могла да бъде избегната, ако са били положени адекватни медицински грижи. Иска се подсъдимият Б. да бъде признат за невиновен и да бъде оправдан по обвинението, за което е осъден. Алтернативно се иска изменение на присъдата и налагане на наказание при условията на чл. 55 от НК, тъй като са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия адв. З. счита, че постановената присъда е на база обвинителен акт, който не може да изиграе ролята, която предвижда чл. 246 и сл. от НПК, доколкото в него не е отразена датата на настъпилата седем месеца след ПТП смърт на пострадалия и не е описана причинно-следствената връзка между получените при ПТП травматични увреждания и смъртта на пешеходеца В.. Отново се сочи, че смъртта на пешеходеца е настъпила вследствие от липса на лечение, а не от получените при ПТП увреждания. Изтъква се заключението на тройната съдебно-медицинска експертиза, която не намира пряка причинно-следствена връзка между травматичните увреждания и смъртта на В.. Сочи се, че заключението на петорната експертиза е необосновано, като се излагат мотиви за това. Поставя се под съмнение и заключението на съдебната авто-техническа експертиза, като защитата счита, че пострадалият пешеходец е пресичал с по-бърз ход, а не както е приел експертът със спокоен бавен ход. Сочи се, че при бърз ход пострадалият би попаднал в опасната зона за

спиране на автомобила на подсъдимия Б.. В заключение се прави искане за отмяна на присъдата и връщане на делото на първоинстанционния съд за ново гледане, с оглед липсата на мотиви и адекватно обвинение в обвинителния акт. Алтернативно се иска да се постанови присъда при условията на чл. 55 от НК, тъй като са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства и пострадалият е съпричинител на ПТП. Основното искане е подсъдимият Б. да бъде оправдан, тъй като няма вина за настъпилото ПТП и липсва причинно-следствена връзка между получените увреждания от ПТП и крайния резултат – настъпилата смърт на пешеходеца В..

Подсъдимият поддържа казаното от защитника си и иска да бъде оправдан.

В жалбата на частната обвинителка Н. Х., чрез повереника ѝ адв. Б. от САК се прави искане да се увеличи наложеното на подсъдимия Б. наказание лишаване от право да управлява МПС от шест месеца на една година и шест месеца.

В съдебно заседание повереникът на частната обвинителка адв. Б. иска потвърждаване на първоинстанционната присъда, тъй като същата е правилна и законосъобразна, като тя бъде изменена само в частта ѝ, относно наложеното наказание лишаване от право на управление на МПС. Искане се това наказание да бъде увеличено от шест месеца на една година и шест месеца, каквото е и наложеното наказание лишаване от свобода на подсъдимия. Сочи се, че петорната съдебно-медицинска експертиза в заключението си е посочила, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и вредоносния резултат – смъртта на пострадалия седем месеца по-късно. Доказано е, че ударът за подсъдимия е бил предотвратим, но същият е закъснял с реакцията си, не е успял да предприеме спиране на време и от там е настъпило ПТП.

Прокурорът в съдебно заседание иска да бъде оставена без уважение жалбата на подсъдимия Б. срещу присъдата на Военен съд - Пловдив и тя да бъде оставена в сила като правилна и законосъобразна. Сочи се, че единствено наложеното с тази присъда наказание лишаване от право да се управлява МПС е в противоречие с нормите на материалния закон. Размерът на това наказание следва да е най-малко съответстващ на размера наложеното наказание лишаване от свобода. В този смисъл се иска да бъде изменена

присъдата в тази ѝ част като лишаването от право на управление на МПС се увеличи от шест месеца на година и шест месеца като срок.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, установи, че присъдата е постановена при допуснати съществени отстраними процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1, във връзка с ал. 1, т. 2 от НПК, което е довело до ограничаване процесуалните права на страните по делото.

Обвинителният акт, който е инициирал производството пред първата инстанция не отговаря на изискванията на чл. 246 от НПК. В неговата обстоятелствена част следва да бъдат посочени престъплението, извършено от обвиняемия, времето, мястото и начина на извършването му, пострадалото лице и размерът на вредите и др. съгласно разпоредбата на ал. 2 на чл. 246 от НПК. Съгласно ТР № 2/16.05.2002 г. на ВКС чрез обвинителния акт прокурорът развива в пълнота своята обвинителна теза пред решаващия съдебен орган и предназначението му е да формулира така обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него и по този начин да се поставят основните рамки на процеса на доказване и осъществяване на правото на защита. В обстоятелствената част на акта прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му. Към тях се отнасят и времето и мястото на извършване на престъплението, липсата на посочване на всички факти от тази категория съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, защото при всяко положение води до ограничаване на правата на бъдещите страни в съдебното производство.

В настоящия случай прокуратурата в своя обвинителен акт е посочила датата, часът и мястото на ПТП-то, но не е посочила датата на смъртта на пострадалия пешеходец – 19.05.2020 г. (седем месеца и два дни след настъпилото ПТП). Прокуратурата на стр. 3 от обвинителния акт е посочила единствено, че „в резултат на ПТП пешеходецът получил 4 средни телесни повреди, след което починал“. Буквалният прочит на това изречение води до

извода, че пострадалият В. е починал веднага след ПТП-то на 17.10.2019 г., а това не е така. Този пропуск на прокуратурата представлява отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото не е посочена датата на смъртта на пострадалия пешеходец, а това е факт, който обуславя съставомерността на деянието и при всяко положение води до ограничаване правото на защита не само на подсъдимия Б., а и на всички останали страни по делото. Този пропуск е допуснат и на досъдебното производство при повдигане на окончателното обвинение на подсъдимия - л. 29-30, том 3. Отделно на стр. 2 от обвинителния акт, втори абзац отгоре, действията на двамата автоконтрольори – свидетелите Н. и М., са описани от прокуратурата сякаш са присъствали на ПТП-то като свидетели-очевидци и всичко се е развило пред очите им, а това също не е така – те са изпратени на мястото на ПТП след настъпването му. Първоинстанционният съд в мотивите си на стр. 2 също е допуснал това противоречие.

Първоинстанционният съд е следвало да забележи и да вземе мерки за отстраняване на горепосоченото съществено, но отстранимо процесуално нарушение, като прекрати съдебното производство и върне делото на прокуратурата.

Съгласно разпоредбата на чл. 253 от НПК страни в съдебното производство са прокурорът, подсъдимият и защитникът, частният тъжител и частният обвинител и гражданският ищец и гражданският ответник. Като страни в процеса следва да се приемат и поверениците на частния обвинител, частния тъжител, гражданския ищец и гражданския ответник. В конкретния случай наследницата на пострадалия от ПТП В. В. – Н. В. Х. е конституирана като частен обвинител по делото (нохд № 108/2021 г. на Военен съд – Пловдив, том 1, л. 71). Същата е упълномощила Адвокатско дружество „Й. и Е.“ с пълномощно от 23.11.2021 г. (нохд № 108/2021 г., том 1, л. 61), което да я представлява в наказателния процес, като на гърба на пълномощното е преупълномощен и адв. Б. Б. от същата кантора. По делото пред първоинстанционния съд в съдебните заседания от 07.04.2022 г. и 08.04.2022 г. частната обвинителка по делото е представлявана от адв. Е. Е., който участва в разпитите на свидетели и експерти по делото, тоест в процесуално-следствените действия. В съдебно заседание от 05.12.2022 г. първоинстанционният съд с определение отвежда от делото адв. Е. Е. (нохд № 108/2021 г. на Военен съд – Пловдив, том 2, л. 402-гръб), доколкото

същият е представлявал едновременно две от страните по делото – подсъдимия (на който е дал консултации непосредствено след ПТП) и частния обвинител. Първоинстанционният съд е приключил разглеждането на делото с постановен краен акт, като частната обвинителка е била представлявана от адв. Б. след отвеждането на адв. Е..

Въззивната инстанция счита, че първоинстанционният съд отново е допуснал съществено процесуално нарушение, което може да бъде отстранено само чрез провеждане на ново първоинстанционно производство, доколкото в процесуално-следствените действия пред съда е участвал като страна повереника на частния обвинител, за когото са били налице основанията за отвод – чл. 100 ал. 3, вр. чл. 91 ал. 3 т. 3 от НПК, тъй като е давал съвети на противната страна. Адв. Е. е взел активно участие в наказателния процес в съдебните заседания на 07.04.2022 г. и 08.04.2022 г., в които е представлявал частната обвинителка, участвал е в разпитите на експерти и свидетелите по делото, с което пряко е влияел при събирането на доказателствата по делото. Именно това активно участие в наказателния процес на лице което не следва да бъде страна по делото /тъй като за него са налице основанията за отвод/ води до ограничаване на процесуалните права на останалите страни по делото, тъй като пряко влияе при събирането на доказателствата по делото.

Въззивната инстанция не може да отстрани сама и това процесуално нарушение. Същото може да бъде отстранено само чрез провеждане на ново първоинстанционно производство, което също налага отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Военен съд - Пловдив, при което да бъде отстранено допуснатото съществено процесуално нарушение.

Следва да се отбележи, че и в мотивите на атакувания съдебен акт (Присъда № 5/07.06.2023 г.) при описване на механизма на ПТП не е посочено пострадалия пешеходец от коя страна (лява или дясна) на движещия се автомобил на ефрейтор Б. е пресичал. Посочено е само пресичане от юг на северозапад, което създава неяснота във фактическата обстановка, приета от първоинстанционният съд.

По изложените съображения и на основание чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 5/07.06.2023 г. по НОХД № 108/2021 г. по описа на Военен съд – Пловдив и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____